

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt — kr.

Félévre 3 frt — kr.

Negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
Budapest,

IV. szarka-utca 5. szám.

Kéziratok nem adtnak
vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Erkölciség elleni merénylet.

A korlátot nem ismerő és azt gyűlölö romlott társadalomnak ismét került koloncza.

A mindenben első, szellemes, felvilágosult francziák kimondták a válási törvényt, ki van hirdelve, november hóban életbe is fog lépni.

Van tárgy, a mivel betölthetni a lapokat, amivel szítani lehet ismét a culturviszonyok közé jutni vágyó társadalmat.

Általános helyesléssel fogadtatott e törvény, a tetszés örömtapsai felhangoznak hegyen völgyön.

Az erkölcsiséget megerősítő házasság köteléke felbomlott, közönséges szerződésé aljasult.

Elvették szentségét, eltagadták jelentőségét, most már mint földi köteléket is ketté vágják.

Sokkal fontosabb tény ez, mint sokan hinnék.

Daczára, hogy hála Istennek, nem hazánk törvényéről kell szólnunk — hanem a francziákéról — véleményünk szerint sokkal veszélyesebb e franczia törvény, mint a franczia kolera.

A kolera megöli a testet — a franczia válási törvény a lélek ellen fordul, azt öli meg.

Azért, ha sok tanulónak sok és nehéz a tanulmány — talán nem fogjuk eltörölni, vagy felmenti az alól.

Hozzá szoktatjuk, neveljük.

És így kellett volna tenni a házassággal is. Azért, hogy soknak terhessé válik e kötelék, azért mivel boldogtalanok — elégedetlenek és el-tűrhetetlenné jelentették ki e szent frigyét — nem szabad annak kötő erejét — egyedüli jelentőségét elvenni.

Aggasztó jelenség mindenestre, hogy mindenütt, ugy édes hazánkban is, napról-napra több a váló perek száma, az engesztelhetlen gyűlölség, házasságtörés, de eme gyászos körülménynek okát nem a házasság erejének csonkításával, hanem az emberek, a társadalom erkölcsének visszaállítása által kellene elejét vennünk.

A házasság szentségét ma nap nem szentségnek, hanem egyszerű szerződésnek tekintik, mely nem is két embert, hanem két pénzes zsákot köt egybe.

Az eskü, melyet ma a bíróság két hagymáért is elmondhat — elveszté nagyságát.

Valami közönséges tanuvallomás lett, melyet pénzért árulnak.

Az az elkorcsosult és romlott erkölcsü ifju a legnagyobb hidegvérrel mondja ki esküjét az oltárnál — tudja, hogy hiszen lehet válni, ez esküt megtörni — az egészet megsemmisíteni.

Ama szív nélküli csupán érdekek által kötött házasságok, bizonyára nem lehetnek boldogak.

A kölesönös csalódások, melyek a mennyekző után napvilágra jönnek, mindenestre a gyűlölet szülőanyjává lesznek.

Az a jellemtelenség, melyet a modern nevelés, vallástalanság és materializmus oly ijesztőleg általánossá tett — bizonyára nem növeszti a hűséget, az igaz őszinte szerelmet és szeretetet, melylyel a házaspár egymás iránt tartoznak.

Milyen lesz a társadalom, ha még a törvény is nyújt kibuvót!

A jelek oda mutatnak minálunk is, hogy lesznek nemsokára, kik óhaj-tani fogják a válási törvény behozatalát.

Óvja Isten hazánkat e törvénytől — ezen erkölcsiség elleni ténykedéstől.

Legyünk résen, iparkodjunk elejét venni a boldogtalan házasságoknak.

Neveljük gyermekeinket Istenfélelemmel, vallással, hintsük sziveikbe a kiseddkoruknak az erénynek magvát, mutassunk jó példát, óvjuk meg őket a jelen uralkodó materializmus befolyásától; szóval neveljük gyermekeinket ne csupán emberré, hanem az Isten képmása után törekvő lényre — és bizonyára kevesebb lesz a boldogtalan házasság, nem lesz többé bilincs, hanem rózsás kötelék.

Kador Sándor.

A főváros nyomora.

A főváros nyomora napról-napra aggasztóbb. Ha a közelmúlt évnegyedre visszatekintünk, ha rá gondolunk, hogy a fővárosban egészen népvándorlás színezetű jelenetek fordultak elő — midőn egész házak kiürültek — midőn az egész város targonczás és hurczkolódófélre oszlott — kétségtelessé vált, hogy a lakáshiány és szükség óriási.

A fővárosban lakni kényszerült szegény és középmódu ember — a legnagyobb nyomornak néz elébe.

Az országos kiállítás még csak készülöben van — és már is annak rovására drágul minden.

Az országos kiállítás — nem fog valami örvendetes lenni a fővárosiaknak.

A kereskedőosztály, üzletember fog nyerni ugyan valami keveset — hanem a hivatalnok, kis iparos osztály — valóban a nyomoruságnak oda lesz dobva.

Fizetése, díjazása nem lesz nagyobb — jövedelme, melyből ma sem tud élni — akkorra olyan kis összeggé fog törpülni — hogy majd az éhhalállal fog küzdeni.

Lakásáért fizetésének felét oda kell adni — a másik felével mit csináljon?

Egy hatszázforinttal díjazott hivatalnok, kinek esetleg családja is van hogyan tudjon megélni. Lakásáért a legkevesebb 250—300 frt kell fizetnie.

A külvárosban pinzelakásért 150 frt kell kérnek.

Honnét az élelem, ruha, fűtés; gyermekeinek iskolázása, betegség???

Ideje lenne gondoskodni ugy az államnak, valamint ama hivatalt és állást adóknak, kik rabszolga fizetéssel díjazták és munkáltatják embereiket, hogy ez így sokáig nem mehet.

Az állam nagyon könnyen segíthetne a szegény államhivatalnokok sorsán, amaz összeg majdnem eltűnő szám, az államház tartásban, a melylyel a szegény embereken, családfőkön lényeges fizetésemelést; megélhetést lehetne biztosítani.

Ugy a magánosok, kik gyáraikban munkásaikat a legnagyobb nyomornak dobják, kik a szegények szükségét kizsákmányolva, fizetésüket a legkisebbre szorítják.

Vannak négyemeletes palotáink, sugárutunk, minden a mit főváros igényel.

De talán London városán kívül, nincs város, a hol annyi nyomor, szükség volna található mint ép a tej és mézzel folyó Magyarország fővárosában.

A felületesen körül tekintő, nem látja meg mindezt, szeme káprázik, a külszin csalja.

Pedig ha tudná, hogy még a fényes és nagy házakban is mennyi a nyomor, ha látná a pincze sötét odúiban mennyire uralja a szegénység s a minden rosszra vezető szükség az embereket, más szemmel nézne, más ítéletet mondana a fővárosról, mely nemre nézve oly csinosnak, oly emelkedőnek tűnik.

VERUS.

A börze uralma.

Hazánk lakosságának tulnyomó része a földműveléssel foglalkozik. Ezen foglalkozásra termékeny földje utalta, e foglalkozás biztosítja legalább megélhetését.

Az aratás bevégeződött, az új termés ki van készítve, a gazda keserves munkájának gyümölcsét szedi.

Az aratás eredményének tehát nagyon is nagy a jelentősége.

Daczára a jó földnek, szorgalmas munkának, — panaszok érkeznek mindenfelől, a gazdák elégedetlenek, sőt sok helyütt a megélhetésre szükségeset sem várhatják egész évi munkájuk után.

Végtelen szomoruan hangzanak e szavak.

Ha tekintetbe vesszük Magyarország földrajzi és földtani helyzetét, ha láttuk a szorgalmas földmivest és gondos gazdát, majdnem hihetetlennek látszik e panasz.

Tehát mégis honnét e pangás?

Miért tesped gabnakereskedésünk? Akkor midőn meglehetősen jó a termés, mikor minden rendén volna.

Mi nem csodálkozunk-e fölött, mi meg tudjuk mondani honnét a hiba és kik okozzák azt.

Ép úgy mint az irodalomban a klik, úgy a kereskedelemben a kapzsi zsidóság az, mely összetartva, egyetértőleg kezében tartja a gabnapiacot, börténjén tetszése szerint határozza meg az árakat.

A kereskedelem, melyet a keresztények kezéből egészen kivettek, melynek egyedüli urai — ha mindjárt virágzóknak is mondhatnók, épen nem szabadna örülnünk.

A szegény földmives, iparos véres izzadságával és veritékével lesz az öntözve, vérevel táplálva.

A börze megszabja az árakat, azokat saját hasznára a legnagyobb összetartással a legkisebbre szállítja.

A földmives, gazda, kinek pénzre van szüksége, ki az egész évi kiadásait sokszor a buza árán kénytelen földözni, kénytelen buzáját eladni a legolcsóbb áron.

Ez átka, megölője Magyarországnak!

A szabad forgalom, mely féktelenül tűzérkedik; a szabad kereskedelem, ipar szóval a manchesteri politika, melyet a kereskedelem új osztálya érvényre juttatott, tönkre teszi lassankint a földmivest, iparost, munkást, kereskedőt.

Bizony szomorú helyzet, midőn már minden a tőke uralma alatt áll, midőn a tőke egyeduralma lenyűgözi annak rabszolgáit.

A létért való küzdelemben azonban ha mindenütt élénk erőlködést láttunk, úgy sajnos, hogy be kell vallanunk, hogy szegény hazánkban a keresztény társadalom a legnagyobb apathiával nézi mint csapnak össze feje fölött a hullámok.

Nincs törekvés, nincs összetartás.

Hiába hangzanak a legőszintébb tanácsok, szavak. Mintha csak gyávaság verte volna meg szegény hazánkfiait. — Vagy már csüggedés az? kétségbeesés? nem, nem lehet!

„Nincs veszte bármi a földön, mi el nem csüggedett!”

AMICUS.

Amerikából.

Az „Amerikai Nemzetőr“ dicséretes munkálkodásának némi elismerésül, hozzuk az alanti cikkét:

„Ha a magyar társadalom rétegeit nagyban és egészen vesszük szemügyre, úgy találjuk, hogy a magyar elem néhány központi megye földművelő köznépből áll: ehhez a főúri rendből néhány család, a köznemesség egy része, a kereskedő osztály egy csekély töredéke, a közép, tanult osztályból (orvosok, ügyvédek, tanárok, mérnökök stb.) annak kisebb része, a kézműves osztályból egy igen csekély százalék tartozik; a többi jövevény. — Ne vessen itt ellen senki, hogy szívben mind magyarok; ez nagyon igaz; de nem

kevésbé igaz az is, hogy nemzetünk napról napra mindinkább kivetkőzi faji és nemzeti jellegét; francziává, angollá, németté lévén, a mint az egyes személyek művelteknek akarnak látszani. Sokan, ámbár más nyelvet vagy nem, vagy alig tudnak, anyanyelvük nem tudását szenvelgik, a mit egy nemzet józan fia sem tenne meg. Ha némelyikük megfordul a külföldön s onnét haza jön; azonnal az illető nemzet szokásait szenvelgi. Vannak ezenkívül számtalan apró jelenségek, melyek mind azt mutatják, hogy hofitársaink fajuknak, nemzetiségüknek semmi értéket nem tulajdonítanak és így közvetve önmagukat mire sem becsülik és ennek okának kell lenni!

Mások szeretnék a haza összes lakosságát megmagyarosítani, hanem ebből soha sem lesz semmi és pedig azért, mert honfitársaink nem képesek magukat nélkülözhetetlenné tenni; ha a német, a tót, az oláh, a rác stb., a magyarra rászorulna, pl. ha a magyar adná meg neki gyáraiban, malmaiban, bányáiban, kereskedelmében, műhelyeiben stb. az ő mindennapi kenyerét: ama népség rövid 25 év alatt mind magyar volna. Azonban a magyar csak a falvakban és mezőkön él, az nem hódít: a magyarnak gyarai, malmai, bányái stb. nincsenek, ott mind idegenek működnek, elannyira, hogy a magyar nyelv saját hazájában is egészen ismeretlen, mert nélkülözhető minden vasuton, gépek, gyárak stb. mellett, hogyan legyen hát magyarosításról ott szó?

Az irodalom? — az csaknem kizárólag idegen. A könyv papirosát Ausztriában gyártották: a betűket magyarországi bányából szlávok és németek által kiásott ólomból németek öntötték német mintára Ausztriában betűkké; németek nyomtatták német módra (ilyenek pl. a szórt betűk, a tojásdad alak stb.); német könyvkötők üzik német — néha francia — módra, Ausztriában készült „angol“ vászonba; és a magyar? — az fizet érte. Ha olvasgat belőle rögtön föltűnik az irány német volta: németül gondolkozik írója és azt fordítja magyarra, de oly magyarsággal, a minőt vagy 30 év előtt senki nem irt volna, a melyen ma minden művelt magyar megbotránkozik, ha nyelvérzéke még nincs elromolva. Alig olvashat az ember 5 sort,

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

Alkony.

Oly csodás az erdőn az alkonyat!
Arany fátjól fűdi a lombokat!
Kicsiny fészében szunnyal a madár,
Olyan nyugodt, oly csendes a határ...

A szellő is félve lebben tova,
Mig leborul azt estnek fátjola...
A himes lepke is pihenni száll,
És nyughelyet egy rózsában talál...

Olyan csodás a berki alkonyat! —
Az égen a hold nyugodtan halad,
Arany helyett ezüstöt hint alá,
S az est finom ködöt terít reá...!

A kis madárka olykor felszipog,
A vad méh a fatörzsből visszadong,
S álmába lepke, bogár felriad,
Avagy a rigó rikkant nagyokat!

Oly szép az est! oly isteni a csönd,
Olyan bübáj fűdi el a mezőt,
S a szaggatott hang, a mely olykor támad,
A halk vidéken visszhangra találhat...

Oly nyugodt minden, minden körülem, —
Boldogság ül gallyon, ágon, fűven,
Minden nyugodt... csak szívem háborog
Oh! mert én oly boldogtalan vagyok...!

Király Kálmán.

Dalok a szülőföldön.

I.

Csak pár pillanat még; pár rövid percz mulva,
Hol születtem egykor, otthon leszek újra,
Otthon leszek újra a szülői házban,
Téveteg bolyongó, én szegény hazátlan.

Hanem a kis házat idegen nép lakja
S mégis olyan kedves nékem az alakja.
Feléje mégis oly örömmel sietek,
Mert csodás érzélem, amely felé vezet:
Az örök szeretet....

II.

Itt vagyok hát újra a vadszöllős házba'.
Ráismerek most is hófehér falára.
Ráismerek most is piros tetejére.
S mégis oly idegen a kis hajlék képe.

Hol is van a ringó piczi böleső, melyben
Jó anyám dalára el-el szenderedtem?
Hol is van apámnak ócska bőr karszéke
Amelyen pihenve büt-bajt elbeszélte?

Merre is setélik a diófa lombja
Az ifjúkor rózsás álmiról suttogva?...
A böleső, diófa, karszék — régi minden.
Én vagyok idegen, én csak az új itten.

III.

Az öreg rózsafa mostan is virágzik,
Rózsaszin szirmain gyöngyös harmat játszik.
Csak a szerető kéz — az van távol, messze,
Mely az első bimbót számomra lenyeste.

Oh, ott künn a rideg, a fásult világban
Nyujtanak virágot, rózsát akár hányat,
Borostyánkószorut, myrtust, babérágot.
Hanem a mi nyujtja, csak pusztá szokás az.

MUNKÁCSI KÁLMÁN.

A mit az olaszsipláda mesél.

Egy már nagyon nagyon régen nem halott hangszer hangjai ütik meg fületem.
Önök talán vadászkiáltót, tárogatót vagy épen dorombot gondolnak e hangszer alatt?
Nem, az amit hallok nem egyéb mint egy olasz sipláda.

No de, hogy lehet már egy olaszsipládáról írni! Igaz, de ép a tárcza, a lapnak vonalalatti része az, a melyben mindenről mindenkinnek lehet és szabad írni.

hogy legalább 15—20 elnémetesített deák szöbe (inzultus, konföderáció stb.) ne botolják, hogy a „mégis“-t „jedoch“ értelmében ott ne találja stb. — Honnét van ez? — Honnét van az, hogy nyelvészeink germán és szláv része nyelvünk eredetét az éjszak, — a magyar — ha van ilyen — kelet felé kutatja. — Honnét van az, hogy hazánk határain túl nincsenek magyarok mint vannak a francia határokon túl Németország felé francziák? — Honnét, hogy nem mi terjeszkedünk kifelé, hanem a németiség és szlávág befelé? — Csak egy az oka t. i. nincs nemzeti ösztönünk, nemzetiségünkben magunk nem találunk becses és értéket és így saját hazánkban is mellőzhetnek az idegen elemek. Mi nem vagyunk tiszta faj, nincs ellenálló képességünk; ami van, az a sokkal tisztább földmivelő osztályban rejlik, ezek őrizték meg nemzetiségünket, ezek nyelvünket; és ez az elem ma kezd..... kiköltözni. Értik ezt a honfitársaim?”

Mogyorósi Árpád.

A TÓ MELLETT . . .

IRTA:
BAROSS GYULA.
(Folytatás.)

Az örült megmerevedett szemekkel bámul a víz felszínére. Visiói vannak.

... A tó tükre a végtelenbe látszik előtte nyulni, majd össze ölelkezve a látóhatárral tengerré lesz. Apró naszádok, fürge halász bárkák uszkálnak vidám gondolatlansággal partjain, hol zene szól. — Bucus hangok azok, mik lassan-lassan elhalnak; míg végezetül csak túlvilági hangokként szűrődik át a kürt sirása a levegőn.

Ugy érzi, hogy mozog alatta a föld; majd mintha odább siklana vele s kivinné a nyílt tengerre. Végre hajófedélzetén látja magát a mint fél térdrel az ülő padnak támaszkodva fájdalmasan tekint vissza a partokra, — honnan ezeken integetnek feléje. Ezer kendő lóbeg a légben.

Ó bujdosó...
— „Sikra szálltam — folytatta monológiáját — a szent ügyért; küzdöttem dicsőséggel

majd reménytelenül a rettenetes kolosz ellen, mely népek szabadságát volt elnyomandó.“
„Mind hiába! A kard ketté törött kezemben! — a tehetetlen aczéldarabot is úgy csavarták ki belőle. S most bujdosom, mint az üldözött vad, kinek nincs hazája többé e földön“...

Szemei keresték a távolban kéklő hegyeket: „az volt a te hazád! — Nincs többé otthonod!“...

Akkor valaki vállain érinté. Visszatekint. Oldalán áll rég elhunyt nevének átszellemült alakja szép szőke hajával, mosolygó szelid ábrázatával. Karjai átfonják férje nyakát; oly csábítón, oly hizelgőn mosolyognak ajkai, mintha mondána:

— S ha mindent veszítél, — nincs többé senkind már e széles világon?

A férfi feledni látszik minden veszteségét, a sors kemény csapásait: e mosoly messze üzi homlokáról a borus felhőket. Karjaiba zárja nejét:

— Az ég fölöttünk, te velem vagy és én Dárius kincsével rendelkezem.

Majd sűrű felhők tornyosulnak az égen. A látóhatár elsötétül. Villám-villámot ér. Egy cikázó lángostor keletől nyugatig szeli az égboltot.

Kitört a vihar. A hullám, mint játékszerét hanyja, veti a törékeny hajót.

A bujdosó karjaiba zárja gyenge nőjét, ki kétségbeesetten kapaszkodik az erős férfiuba. Szemeik irtózva tekintenek a háborgó tengerre: A hideg halált látják belőle felmerülni, a mint csontváz kezeit feléjük nyújtja, lepedő uszálya belevegyül a habokba.

A hajó recsege vágódik a parti sziklához. A neki bősziült elem lesöpri fedélzetéről a kétségbeesett utasokat. — A tömeg halálordítása hallik, melyet a vaddá lett tenger üvöltése pillanat alatt elnyel.

Őket is lesöpri a borzasztó hullám, a hideg sirba, A férfi ott küzd a hajó egy roncsába kapaszkodva. Neje vas abroncsként öleli át derekát, s elborzadva a szörnyű haláltól, szederjes ajakkal könyörög férjéhez.

— Ments meg — férfi!... óh ments meg a haláltól. Én szeretlek!...

A hullám reájuk zudul, majd újra felkapja.

— A nő arcát elborítja a zöld víz, hiába kapkod lélegzet után. Hörögve kiált:

— Férjem!.. az istenért... segíts!...

A férfit ereje lassanként elhagyja, nem képes magát tovább tartani a kettős teherrel. Tagjai elzsibbadnak; ájulás — a halál — környezi. — Még érzi a mint a szerencsétlen asszony szörnyű haláltusájában karjába harap, foga egész a csontig ér... Velőt rázó sikoltás... A nő leváll róla — s elsodorja a fergeteg.

— — Rövid időre rá, halotti lesz a csend mindenütt.

A bujdosó előtt úgy rémlik, mintha azóta egy éj telt volna el. Egy dalmát kunyhójában virradt reá a nap. Azt mondták neki, hogy az ég csodával menté meg...

... Szemei azonban hasztalan keresnek valakit. Az a valaki ott fekszik élettelenül a parti sziklákon fennakadva, — s most enyhe déli szél játszik tengeri homokkal megtelt hajával, s száradni kezdő ruhája fodrára apró tengeri csigák ragadtak...

... Az agg irtózva kap homlokához, melyen a borzalom verejtéke gyöngyözik: „el! el! ti gyászemlékek!...“

— — — S midőn felnyitotta szemeit: előtte nyugodalmas csennel pihen a holdszülette — tó.

(Vége. köv.)

Fővárosi levél.

Annyit és annyi mindenfélét irtak már össze a saison mort-ról, hogy nekem is kedvem kerekedett némi apróságokat össze-vissza beszélni róla.

Mikor a horvát tartománygyűlés anno: akkor feloszlatták — azt mondjuk — hogy Pulszky papa zárta be csak teljesen azzal az arany mondással ide fent Budapesten, hogy *finita la comedia!* Mikor pedig a téli évad bezárja haldokló szemeit, reá lehet szintén fogni, hogy *finita comoedia.*

Mert legeslegelől vége az országgyűlésnek, a hol a haza atyjai: bölcs törvények hozásában koptatták vala a padokat, — azután bezáratnak a színházak nagy része, hol meg a haza fiai koptatták vele sziveiket — végre bezáratnak az iskolák, hol a nagy reményű ifjuság koptatta vala fejét a tanuláskan

Még a semmiről is, — hát még egy olasz sipládáról.

Őnök nem hiszik mennyire meghatott engem e most már ritkán hallható hangszer.

Nem az, hogy mint játszik, hanem az, hogy mit játszik, olyan darabok ezek, melyeket kis gyermekkoromban hallottam, melyek akkor zenei élvezetemnek netovábbját képezték. Egészen másként is volt azelőtt!

Akkor értem, mikor még kis gyermek voltam. Budapest még kis város volt, sok tekintetben most is az ugyan, de akkor...

Hadd mesélje el ez a sipláda.

A belvárosban most IV. kerületben, a hol gyermekkoromat éltem, körülbelül úgy nézett ki, mint most a Ferencvárosban.

Volt fapalánkal kerített ház még elég, a lépcsőzettel ellátott rakpart timárforgácsos volt betöltve. Propeller helyett 6 kros csónak járta, lovak húzták a buzahajókat stb. Szóval Budapest kis, de azt mondhatom rokonszenvesebb városka volt.

Lehet különben, hogy csak az — édes gyermekkor emléke tünteti fel olyannak — de hiszem, hogy sokan lesznek egy véleményen velem.

Milyen volt a gyermek világ akkor, milyen az most?

Ez a sipláda mesélheti el azt legjobban.

Mikor az iskola után haza jöttünk, nem volt az a nagyobb ház a hol az ilyen sipládás ne koncertirozott volna. Norma, Blaué Donau, Schneider Fáni-téle piecek voltak kiválóbb részei a programnak.

Nem volt valamire való fiu, a kinek katona adjustirungja ne lett volna.

Czukorpapirosból készült sisak, fakard, trombita és labda fontos kellékei voltak az akkori gyermekvilágnak.

Összejött 20—30 fiu, hadsereget képezve a legszebb manővereket tartotta.

A jelt a sipládás adta. Alig, hogy rákezdte — a fiatalság együtt termett.

Körül lett sánczolva ugrálva ilyenkor a szegény.

A néző közönség sem volt hálátlan. Az önérzetes mamák olyan büszkén nézték a folyósóról kedves fiacskáikat, a mint azok toporzékoltak és prüszköltek, mert hát gyalog csak nem volt az ilyen vitéz.

A hol most a nagy vámház büszkélkedik, ott egy régi sóház állott.

Az volt a főgyűlde, a hol a labdának jutott a főszerep.

Nagy tágas tér volt az, lehetett futni, dobni — a mulatság korlátlan volt.

Antisemita volt mindegyikünk.

Akkor még sok volt az ugynevezett „Handlé“

Mint valami teve a sivatagon, úgy volt megterhelve némelyik.

Egész hónapos szoba butorzatát, ruhamejűt cipelték a szegények.

Most persze nem azok, a Svábhegyen viláiban laknak.

Bezzeg akkor, hogy féltek tőlünk, nyáron labda, télen hó golyóbis volt a felelet a „Handlé“-ra.

Szóval élénkebb, virgonczabb, férfiasabb és testet edzőbb mulatsággal mult a mi időnk, mint a mostani vézna fiatalságé.

Tizenégy-tizenhat éves nagy kamaszok is még lapdával játszottak — most persze már kávéház, sängerei kell nekik.

Egészen más nevelés és tanítás volt az.

Ma, alig hét éves a gyerek, már ifjusági ujsággal tartják.

Ujságot olvas, talányt fejt, sőt már vezérczikket ír, vagy mi.

Tizenégy-tizenhat éves ifjuraknak már komoly viszonyuk van — szerelmesek halálig.

A tanár kibeszélheti tüdejét, az ő feje az Elvirák és Adriennek körül kovályog.

Verset farag, cigarettet szív, komolyan tartja magát, nagy lapot olvas, a nagyok diskurzusába bele szól.

A papának pedig repes szive az örömtől,

miatta. S mikor már minden jó részben be vagyunk rekesztve: azt mondjuk — itt a sáson morte. — A város utcái kihálva, alig jár-kelet egy-két a melegtől halálra alélt ember rajta; a nemzeti színház becsukva; a lakók nagy része kint a zöldben, hol a sváb hegyi, hol meg a János hegyi villákba húzódik vissza — vannak oly kedves lakóink is, kik még messzebbre szöknek a mort sáson elől — egész Török Bálintig a svábok közé, hol tudva levőleg szintén pompásan lehet mulatni: — lévén ott egy vadonat-vad uri park, sürtü erdő, kedélyes helyre rejtett ódon templom, s mi több sok öblös pince, melyben a vendégszerető sváb gazda kitűnő bort tart, s hova szívesen meghívja vendégeit egy kis kóstolóra. (Csak hogy attól aztán ne tessék ám becsipni, mert könnyen úgy járhatnak kedves olvasóm, hogy hazamenet mikor a kocsis nagyot csattant az ostorával, s a lovak hamar bele kap a szekérbe! a hirtelen megrántásnak miatta könnyen elveszítik az egyensúlyt és akkor... baj történhetik...)

A ki pedig a városban bent marad — az mikor betér a „kis pipába“ a rendes asztal mellé mindennapi kenyerét, borát magához venni: egy-két biztató pillantást vált Hugyecz vajnpurssal, mire ez oda sompolyog s elárulja a titkot, hogy van savanyított uborka is már. És az ember ezeknek hallatára azt gondolná, hogy a „holt évad“ csak költözöködésből áll, országház, színház iskola bezárásából savanyu uborkából és folyton való izzadásból éjjel és nappal...

Oh nem kérem! A holt évad egész más valami. Nem hat ki akkorára az élet egy cseppet sem. Azért, hogy Móricz Pál nem lett képviselő Szarvason s Blaha Lujza nem tudott férje számára mandatumot kiénekelni, az isteni Ilka hashártya lobja miatt fürdőre megy, még nem következik, hogy minden kihalt...

Oh, van mulatság így is elég: — a Margitszigeten mindennap annyi ember üdül, hogy öröm azt nézni is, — kivált a katona banda nagy dobjának *üteme* mellett, vagy éppen *mikrofon* *productió*val. — Mária Czell-be se regestül jár a zarándok nép áhitatos imára, mire vissza tér, hogy a mulatság teljes legyen megállapodik a Lipótmezőn a vörös

koszorunál, ott aztán megázik kívül, belül s még a harmadfél cigány a leszakadt hidig kikiséri haza vetődik éjjel után egyre. S még is azt mondja, hogy nem jól mulatott... — az orfeumba, idomított elefántok járnak pezsgő palaczkokon. A városligetben 20 munkás elefánt alig győzi a productiót, még a nép színházban elefánton agyon utaztatják az embert a föld körül, (valóságos elefánt sáson.) — A „kék macskában“ a „Verlobung auf dem Turfe“ derüre borura adatik a vendégek falrengető gyönyörűségére. A krisztina városi arenában pedig agyon játszókat magukat a színészek üres padok előtt, az igazgató követmegindító szomorúságára (hát nem mulatságos ez?) — A kiállítási épületen hatalmasan dolgoznak, kinek tetszik, kisétál a városligetbe s meggyőződik róla saját szemüleg: hogyan állnak a munkálatok (vagy megveszi a „Kiállítási Értesítőt“ 20 pengő krajczárért s kibetűzi abból.) — Van Anna-Bál, kirándulás Balaton-Füredre, Esztergomba — bajnoki versenyuszás, vasparipázás etc. etc.. Még vicceket is hall az ember a holt sásonban; pedig jókat. Tessék egy-kettő hamarjában. N. kanonok (lehet hogy püspök is, áldja meg az isten, mind a két kezével) mikor a zsidó egyház község nem tudott az x...i káptalanról egy darabka földet kialkudni temetője számára s őt emiatt sokat kinozták, hogy hiszen csak kis darabka föld az, bizony könnyen megválhat tőle a káptalan: — végre megharagudott, így utasítá el a deputatiót „hát csak azért nem adjuk semmi áron, mert kis darab föld, ha akkora volna, hogy mind oda temethetnének benneteket, oda adnám ingyen“... bezeg nem alkalmatlankodtak azok neki többet. Mikor pedig egy kálomista vallású jó barátja igen megtámadta a coelibatust, higgadtan azt felelte neki: „ti beszéltek? ti a kik a templomotok tornyára is karkast raktok — tyukok nélkül?...”

Bizony nem hal ki az élet az uborka szezonban még a kolera kedvéért sem. Csak egy a baj, hogy az ember a kellemes este kedvéért inkább hűvös éjjel mulat. S akkor... akkor ezek a csunya házmeztetek mindig az utját állják a hazamenőnek. — Na, de ki lehet fogni rajtuk: — okos ember csak akkor megy haza, ha már — kiuyították a kaput.

hogy lám milyen okos a fia — a mama pedig egészen ráismer magára, hiszen ő is szerelmes volt tizenhatéves korában.

Ez a mi erővel tudóssá nevelni és tanítani való törekedésünk, tanrendszerünk következményei ezek.

Akkor ugyan nem esett jól, de ma hálával gondolok vissza, mikor még a gimnasiunban is, a piaristáknál, ami lelkiismeretes és jó tanárunk nem csak hogy tanított, hanem bizony ha rosszak voltunk ott tartott ebédén is, sőt ha nagyobb volt a bűn, kis sárga botocskájával egy kis czepperlit is eljártatott velünk.

Még a felső gimnazistáknak is tiltva volt a váci utcán sétálni, vagy bottal sétifikálni, hát még szivarozni.

Az új tanrendszer persze másként nevel, azaz csak tanít.

Pedig milyen áldásos volt ama régi rendszer.

A mai tanár nem törődik, nem szabad törődnie, hogy tanul, vagy nem tanul az a gyerek.

Tudja leczkét — hát jeles, jó, — ha nem tudja — hát ötöst hatost pingál a *notesba* — és ezzel vége.

Az ifiur az első ötöst ugyan restelli, de azután csak neki törődik. Az ötös nem fáj, az ő érzete sokkal tompább mintsem felvenné.

Akkor féltették a fiúnak a hátát, hogy megvastagszik a bottól, ma azonban önértét ütük — hogy melyiknek vastagodása károsabb — azt, úgy hiszem, nem kell fejtegetnem.

Hanem hát ilyen a divat!

Igy csináltunk és csinálunk mindent, mi jámbor magyarok.

Mindig volt valakink és valamink amit feltétlenül majmoltunk.

Valamelyik nagyfejű tudós kikerült vala hová külföldre, — látott valamit — haza jött, lett nagy férfiú, reformator, honboldogító.

Volt az viszonyainkkal összeférő, lehetséges vagy sem — meg kellett történnie.

A nagy külföld pedig mindig juttatott valamint — a minék mi aztán felültünk.

Ilyen nevelés- és tanítás-ügyünk is.

Az az ugynevezett *felvilágosodottság a XIX. század liberálisnusa és elfogultatlansága* voltak ama csábhangok; melyek zenéje mellett annyi rosszat és károsat hoztunk és még mindig hozunk fejünkre.

Pardon! Nagyon komoly áriát kezdtem játszani az olasz sipládán, a felelősség azt éri, én mosom kezeimet — és elhallgatok — a sipláda is csak a szomszéd utcából hallik.

K. S.

— De most már induljunk mi is kifelé. Kedves olvasóimtól ezennel bucsut veszek, mert kimegyek én is faluzni. Kissé messzebb mint Török Bálint, fel a Kárpátok közé, a merre nincs bacillus, de dr. Koch se. Onnan aztán nem fogok Fővárosi levelet írni, a holt sásonban, — hanem vidéki leveleket a fürdő sásonból... Isten velünk. B. G.

Katona „Bánkbánjának“ egy alakjáról.

Írta: LADÁNYI JÓZSEF.
(Vége.)

A dráma velejét és tovább fejlődésének feltételét Melinda hűtlenségi esete képezi. E csomónak szövéséből és megoldásából áll a dráma. Mindazon élettani indokok, melyek a dráma fejleményét előbbre vitték, helyes vagy helytelen mérlegelésétől függ a megoldás sikere vagy sikertelensége. És Katona egészen helyesen járt el, hogy a midőn a dráma szövevényét szerelmi indokokból alkotta meg, a megoldást nem az elégedetlen hazafiak pártütése által eszközölte, hanem azt a szerelmében sértett Bánkra bizta. Ő leszurja szeplőtlet becsületének megmocsokolóját — de orgyilkos módon. Szörnyű végzete Bánknak, hogy a mi érdemeset cselekedett valaha, az is árnyat vet dicsőségére. Az ő tetteért mások lakolnak, az ő büntetése a közrészvét és szánalom. Ez nem hős többé és ha az összehalmozódó körülmények már arra tették: csak szenvedő hősnek nevezhettem.

En nem látok Bánknak valamely irányban nyilatkozó tevékenységében egy eszmét, egy elvet, mely fényként bevilágítaná pályáját. Mint hazafi a viszonyok hatása alatt él és érez, a nélkül, hogy a közélet minden fiában e viszonyok alatt támadt vágyak Bánk nagy szívet felmelegítették volna. Lezajlanak szemei előtt a forrongás kisebb nagyobb viharai, de Bánk érintetlen marad a vihar szelétől, mert neki más hazafisága nincs, mint a király iránti hűség és csak egy czél lebeg lelke előtt, nem hagyni megingatni az Árpádok dicső trónját sötét tervek viharja által. Mint hazafi tehát becsületes lehetett, de semmiesetre sem volt hős.

Es szerelme? Bánk szerelmével meghódítja a szívet. Neje iránti tisztelete határos az imádással. De a lelkében égő tűz tisztátalan lángba tör elő. Ő tele van féltékenységgel. Ez és Melindába helyezett bizalma harcokat vívnak szívében. Egyik érzelem sem lesz benne feltétlen uralkodóvá addig, mig nem becsületén gyalázatos folt ejtetik. Midőn Melindát Ottóval együtt saját szemével látja, visszatáborog, mintha egyéb bizonyítékra volna szüksége. Nem kél nejeinek védelmére a veszély előtt, holott tehette volna. A tett után megveti és megátkozta őt és gyermekét. Ebben nincs semmi küzdés, ez nagyon passzív és szerencsétlen szerep.

A bosszu azonban, mely oly gyakran megéjti az emberi szívet, Bánk érzelmeit is egyetlen egy tette irányozták. A megtorlás műve által megbélyegzett becsületért és szédült családi boldogságáért nyert elégtételt. Sőt még többért. Mindazon sérelmeket torolta ő meg, melyeket a királyné hú magyarjai ellen elkövetett. Tehát a bosszuban egy hazafias cselekedet ténye is szentesített a közvélemény érzületében. Bánk egy részről a szíven ejtett sebekért állt bosszút, másrésztől a hazáért, melynek bajai az égre kiáltottak és a trón számolyánál még sem nyertek orvoslást. Ez fejt meg azon hitet, hogy Bánkot nagyobbak tartjuk, mint a milyen valóban. Ő egy hős fényében jelenik meg, holott alapszavában véve nem az.

Bűnhődése szájalomra indit bennünket. Jogsosan kérdezhetnők: miért bűnhődik Bánk bán? Ezt nem kívánja sem a természeti, sem a költőigazság. Sőt elégedetlenek vagyunk, mert hiába keresünk elegendő okot oly szörnyű büntetésre. Ha lázadó volt, el kellett volna vesznie, mert felkent királya és hazája szent törvényeinek felforgatására emelte fel kezét; ha orgyilkos volt, bűnéhez méltó büntetést kellett volna kapnia. De Bánk sem dicshős, sem dicstelen halált nem érdemel. Ő nem nyer egyebet a költői igazságszolgáltatástól, mint megvetést és szájalomra méltó életet. Egy egy hőshez nem méltó végzet.

És így még mindig fenmarad azon kérdés megoldása: lehetett-e drámai hős Bánk bán? A historia bánk nevét egy meggyalázó tényemlékeztetéshez kötötte, de activ szerepléséről megelégedkezett. Történetileg nem is volt nagy ember. Katona őt úgy festi mint a trón iránti hűség született bajnokát, mint loyális férfit. Már hogy ily férfi drámai hős lehet, nem tagadom. Azonban, hogy azzá is legyen, hűségének nagyszerű bizonyítékait kell adnia fényos tettekben és rendkívüli nehézségek leküzdése által, hogy szívünket bámulattal töltsék el kimagasodó lelkének megragadó nyilvánulásai. Bánk egyetlen tette, mint már említém, mely őt nagyobbá teszi közönséges embernél, abban nyilvánult, hogy az elégedetlenek complotját szétrobbantotta. Ez mint hazafit nem teszi őt hőssé és ha azon kor bűneit és a lelkességet kívánta, éppen ellenkezőleg hazafiatlan színben tüntetik fel.

Mint családapa feltétlen tisztelünk és rokonszenyünkét bírja Bánk. A mi tiszteletre méltóvá tesz egy családapát, az szerencsés összhangban van benne, azonban Bánk lelke alapjellemeinek criteriumát nem a tiszta, romlatlan apai érzés ereje, hanem a szerelem aberratiója képezi. És e szerint kell megítélni Bánk feláldozó szerelmét. Én képzelek egy férfit, a ki családi becsületének beszenyvezése miatt lelkének óriási erejével küzd a gyalázó ellen és diadalmaskodik fölötte. De a küzdelem forrása a becsület tiszta érzése. Bánkot nem ezen nemes érzelem, hanem a féltés kinos gyötrelmei vezetik, küzdelme nem a hős küzdelme, hanem a szánandó ember gyötrelme.

De mindezek daczára, bár Bánkbánt drámai hősnak nem tartom, Katona műve egy ragyogó bizonyítványa azon kornak, melyben az iratott.

Gondolatok.

Az ember sokkal nemesebb lény, mintsem hogy csak eszközül kellene szolgálnia másoknak. Soha sem szabad az embert mások előnyeért rosszabbá tenni, és gonosztevéket teremtani azért, hogy a becsületes embereknek szolgálatot tegyünk. ROUSSEAU.

Bőkezűséget tanusítanunk a nélkül, hogy vagyunkat feláldoznók: ebben áll a pénz legnagyobb élvezete. CICERO.

Nem tetszésünket vagy csak érzésünkre hivatkozva fejezzük ki, vagy okokkal is igazoljuk. Az előbbit az izlés embere teszi, az utóbbit a kritikus. Melyiknek kötelessége azt a mit megróv, jobban csinálni meg? Egyiknek sem. LESSING.

Az ember soha szabadabbnak nem érezheti magát, mint mikor oly nyomás alatt él, melyet a vele járó jó tekintetből önkényt vállalt magára, s most nemes önmegtadással visel. ...

HÁZASSÁG A SIRBAN.

REGÉNY.

IRTA: **KOZÁRY JÓZSEF.**

ELSŐ KÖTET.

I. FEJEZET.

A fővárosban.

(Folytatás.)

— Hát így vagyunk; hisz nagysád egy szóval sem említett nekem erről semmit. — Oh boldogság, honnét fakadhatott volna nagyobb, mint abból a kulcsból, mely szerencsére az ajtón maradt. — Engedje csókolnom imádott kezét!

Ragady Laura nem volt fősvény, és gyengéden maga tolt a kezecskéjét Béla ajkához, ki annyira neki tűzesedett, hogy csakugy rezgettek még az ablakok is midőn a csókot a finom kacsóra illesztette. Képzeltetni, hogy mekkorát csattanhatott a csók?

„Maga pedig pinczér ugorjék és hozzon a szerint az étlap szerint előirt valami oly ozsona felét, hogy e drága művésznőt és kedves Kálmán barátomat illően megvendégelhessem. — De — ejnye már hat óra; mikor kezdődik az előadás?”

„Félnyelczkor“, válaszolt Laura nagysánk egész nyugodtsággal, mintha csak meglátszott volna szavaiban, hogy mit törődtek vele, akár mikor kezdődik; addig nem kezdődhetik, míg csak én oda nem méltóztatom rándulni.

A pinczér már szaladni akart.

„Hej! előre arcz! volt e katona?”

„Igen is voltam, Nagyságos úr!”

„Hát azért! — Mást gondoltam; — olvasszuk össze az ozsonnát az estebéddel, mert színház után nem fog izleni semmi, annyira eltelünk az égi lénynek (s ekkor Laura felé mosolygott) syrén hangjával.”

Laura megelégedetten feszítette hátát a pamlagnak és csendesen bámulta Kálmán szótalanságát.

„Ugy-e jó lesz, kérdé Laura és Kálmántól; ki tudja vajjon lenne-e izlésünk oly késő este az étkezéshez?”

Ragady Laura egyet billentett fejével, hogy nem bánja, akár most, akár színház után. Különben — gondolta magában, én nem törődöm vele, ha most is, meg akkor is.

„Hát ön kedves Könyvesy barátom?! — Ugy-e jó lesz így, a hogy mondom?”

„A mint szivessége magával hozza viszonzá Kálmán, nekem ahhoz semmiféle jogom nincsen, hogy én határozzam meg, mikor és hogyan történjék valami.”

„Igaz van Könyvesy urnak, én is úgy...”

„Nem Könyvesy, hanem Könyvesy” — javítá ki Kálmán nevét Béla.

„No hisz azért csak nem fog úgy e megharagudni kedves Könyvesy ur, hogy becses nevet elhibáztam.” — Hányszor elhibázták már az enyémet is, s ha akkor mindig megharagudtam volna, eddig bátran kivándorolhatom volna az emberek közül, mert világgyűlölőnek kellett volna lennem; senkihez sem szólni, bár merre tekint az ember, mindenütt csak haragos szemöldökkel járni körül a sokszor talán felénk szándékos kajánsággal mosolygó arczok közt. Egyszer is úgy irták ki nevemet a színlapon, mikor Münchenben vendégszereltem, hogy Ragadó Laura, egyszer meg Bécsben Rakódó Laurának bérálták a lapok. Na hisz ha mindenütt ilyesmikért megharagudtam volna tudom, szájamat a szegre akaszthattam volna eddig bátran, pedig az én nevemet ha ferditik, ugyancsak elferdül ám, holott büszke vagyok rá, mert „Ragadó pusztá volt atyám nemesi birtoka s innét szár-

mazhatott a családi nemesi név is és ha jól emlékszem, atyám feltudta vinni családátját valami Kadicsa és Ethei nevekig, melyek pedig még Attilát is megelézik, mert úgy szokta mondogatni, hogy Kadicsának fia volt Opos, ezé pedig Ethei, ismét ennek a fia Szemein, ezé pedig Turda, Turdái Bendeguz és hogy Bendeguznak a fia Attila volt, azt már aztán mindenki tudja.”

„Ezer bocsánat Nagysád; hisz ön egész doctor historiae, ha azokat mind elő bírja sorolni. — Én igaz, hogy hallottam historia előadásokat, mondá Béla, de azokat a nevet még csak most hallom először, kivéve Bendeguzt és Attilát!”

„Pedig atyám eltudta mind számítani magától Noétól kezdve a magyarok eleit és olyan szépen lehozta származásunkat, hogy azon kételkedni sem volt többé lehetséges, mondá Laura. Azért méltán haragudhatnám, ha valaki nevemet elferdíti, kivált oly csuf jelenetményre, mint a Müncheniek: „Ragadó Laura,” vagy mint a bécsi németek, mikor az opera házban fölléptemet hirdették: Rakódó Laurának kereszteltek, pedig bizony nem igen rakódtam meg náluk, a mi azt illeti, mert első felléptemkor igaz, hogy tömve volt az opera színház, de ugyanekkor lopta valaki el gyönyörű karpereczemet, mely brilliant és smaraggdal volt ékítve, értéke többet tett 20 ezer forintnál. Második felléptemkor pedig éppen, mikor már elérkezett az előadás ideje, elrekedtem; valahol meghittöttem a gégemet s minden odaveszett, sőt a közönség még boszankodott is, hogy úgy fölülttem, mert az ilyen események oly gyakoriak, hogy a közönség már megszokta színházi fogásnak tekinteni s ezért méltányosan vél boszankodhani ilyesmik felett.

— Tehát nem haragszik ugy-e már kedves Könyvesy ur, hogy becses nevet elhibáztam? — Ezentul már soha sem hibáznám el, hat éjjel kellene is kimondani.”

Könyvesy bámult e szavak felett s csakis azt tudta hamarjában mondani:

„Ments Isten ily csekélységekért megharagudni, sőt inkább örülnök, mert Laura nagysád egy igen szép nevet tolmácsolt, s nem fogok sokat késni, hogy a belügyminiszteriumnál e nevet kérelmezzem a mostani helyett. Igaz, hogy ez is régi, inkább mondanám kopott név, de nem csak hogy nincs semmi hystorikai értéke, sőt inkább nem egyszer zavarba hozott, mert temperamentumomnál fogva sem igen hajlom ahhoz a kellékhez, mely a vig, derült kedélynek adja meg a fő elemét, ezenkívül nevem is olyan, mintha csupa szomorúságból csöppentették volna ki, s így bizony nem ajánl mások előtt, kivált, kikkel csak néhányszor találkozom, azért igen jó lesz a Könyvesy helyett, amint nagysád is igazította ki, Könyvesyre változtatni. Most ugyis divatban van; mert hát magyarosodunk, magyarosodnak kivált izraelita polgártársaink is, kik mindenesetre helyesen teszik, ha cikornyás jeruzsálemi vagy tudja tatár sokszor honnét lepatakozó neveiket ujakkal cserélik fel; magyarokkal, hogy egy század mulva már ők is mindenféle tekintetben bele olvadjanak a dicső magyar nemzet testébe, és hogy később eredetüket valaki, ha kutatni találja, ne Damascus, vagy Jeruzsálem felé induljon el, hanem a Vereczkei szoroson keresztül Halicsához, innét Moskvához, azután le Eteközbe, Lebediába, Dontövéhez, végre az Uralaltáji hegységhez, a magyarok ősi fészkekhez, honnét áránány, vizálykodás és egyéb a szomszéd erősebb népek által kifejldött körülménynél fogva kiköltöztek s annyi küzdelem és fáradozás után végre e hazát sikerült Zalán, Svatopluk, Mén-Maróth s egyéb birtokosok

elő, mint gyéként elrántani és azt mai napig megőrizni.

Alázatos szolgálja! — Van szerencsém a kívánt étkekkel szolgálhatni. — Sokkal jobb is itt fönn elvégezni uraságtoknak, mert még lenn az ebédlőben sem zene, sem egy lélek nincs; csak egy óra mulva telik ismét meg a terem s azután megint vigan folyik egész reggelig. — Mindjárt rendbe szedem az asztalt; emezt a kisebbiket, ha szabad könyörögnöm segítsék az ablakhoz mozdítani, aztán nagyobb tér leend a kényelemhez.

E szavakkal a pinczér fölöltöztette az asztalt; megrakta válogatott ételekkel, mind-egyikük elé helyezett 2—3 poharat viznek, bornak, a ki melyiket szereti, vagy pedig a ki véletlenül egyikkel sincs feszült viszonyban.

„Igy ni! — Jó étvágyat kívánok az uraknak.“ — S ezzel lenyargalt, szívére kötvén Bélának, hogy a legkisebb szükség, vagy hiánynál is jelt adjon, hogy a pontos szolgálattal hiven teljesítse.

„Itt még most is jó étvágyat kívánnak!“ jegyzé meg Béla, mily nagy műveltség van itt Pesten. Kis városban — úgy emlékszem rá, egy darabig, igaz, hogy szokásban volt, de azután akadt egy bolond, a ki azt mondta, hogy „Jó étvágyat kívánni“ csak lári-fári; szószaporítás; s azóta szégyellenek a többiek is jó étvágyat kívánni, pedig jól emlékszem, hogy még a tánciskolában is előadták az illemszabályoknál e nem utolsó fogást.“

Kálmán alig várta, hogy az étkezésnek vége legyen, mert az a pár zsemlye s néhány szem szőlő bizony eddig gőzzé változott s régen ki is lehelhetette, de nem tett tagadó észrevételt Béla megjegyzésére, pedig neki is a meggyőződése volt, hogy a ki igazán megéhiült, annak felesleges jóétvágyat kívánni, mert úgy is fog izleni neki, a ki pedig tele gyomorral járul az étkeasztalhoz vagy beteges gyomorral, mely nem képes emészteni, annak nem fogja étvágyát előmozdítani, ha százszor mondják is el neki így, akár pedig amugy veszszük a „jó étvágyat!“ mindentéle módon csak lári fári.

„Tehát van szerencsém jó étvágyat kívánni drága Laura nagysám és kedves Kálmán barátom.“ E szavakkal asztalhoz vezeté vendégeit Béla és nem minden önelégültség nélkül futtatá végig szeméit az asztalnak ily pontos és izléses felszerelésén.

Kálmán örömmel nyujtá villáját a szép rántott csirke falat után, melyhez néhány szál cichoriumot vett s a legizletesebben elköltvén egy pohár sert kért, hogy már most szomját is enyhíthesse, mert mi türes-tagadás benne, — de a Duna vize még senkinek sem izlett, a ki először ivott belőle kívált nyári időszakban: tehát a ser mindenesetre jobb hatást eszközölhetett.

„Laura nagysád nem is parancsolt még semmi italt, szól nyájas hangon Béla; nagyon röstelleném, ha legszivesebb szolgálatomat nem akarná igénybe venni.“

„Miért nem: kész örömmel, csak hogy nem szabad megfélekednünk arról sem, hogy még egy óra mulva nekem fel kell lépnem a színpadon s hátha mást találnék énekelni.“

„Annál eredetibb lesz, javasolá Béla; semmi sem gyönyörködtetőbb a színpadon, mint az alkalmoszerű ügyes röktönzetek már csak azért is, mert ide kiváló tehetség kell.“

„Oda már csakugyan kell“, helyeslé az egyszer Kálmán is, nehogy folytonosan hallgasson: kívált ma roppant hatása lenne, ha az éjszakai részt jelentő üstökösnek, mely gyakran szeret arczátlankodni az égen, egy ügyes rögtönzettel valaki le ollózná felénk álló uszályát. — Sokért nem adnám:“

„Barátom, szólt közbe Béla, én akkorát éljeneznék rá, hogy a gyertyák mind kialudnának a színházban s akkor...“

„Ugye szabad a csók“, egészíté ki a gondolatot Ragady Laura. Az urak persze, hogy jól érzének szép szomszéd nők körében magukat, én meg a színpadon szagolhatnám a kialudt gázlámpáknak aromáját.“

„A világért sem, tiltakozott ez ellen Béla, Laura nagysád, hogy is tehet ily lovagiatlanságot fel rólunk; persze, hogy jól érzünk magunkat, de nem azért, hogy szomszédaink akadtak, hanem megfordítva, mert nagysád égi hangjainak üdvözítő mámorával telnének el, valamint most is minden szava üdvösség. Azonban mit is szólt a kabai asszony?“ tevé utána Béla elég nyomatékosan.

„Mintha innánk komám asszony, én legalább mindenütt még eddig így hallottam“, sietett Laura a borozók műszótárabani jártaságát is igazolni.

„De bizony többet mondott: Igyunk mindig komám asszony“ és ezzel Béla előkapta a palaczkot s a gyengén belenyomott dugót kihuzván, mindhármuknak tele önté poharát, azután így szötte és himezte ki gondolatait:

„Áldom azt a bányát, melyben a vas legelőször megtermett. — Kálmán félig elmosolyogta magát, mert tudta, hogy most toastot akar Béla mondani, melyet különösen sokra becsült, habár a természet úgy szólván az erre való termettséget legjobban megtagadta tőle; rendesen az volt a baj, hogy nagyobb feneket szokott keríteni a toastnak, mint Pázmány Péter legterjedelmesebb orációinak.

„Áldom azt a mesterséget, mely a vasat eszközökre kezdette alakítani.

„Áldom azt a kezet, a ki a vasból legelőször olyan eszközt készített, a mi én nekem e mostani boldogságot okozza.

„Áldom azt az egyik mivoltát az emberi észnek, melyet feledékenységnek nevezünk, mert...“

Éljen! éljen! kiáltott közbe egyszerre Ragady Laura és Kálmán. A többi deákul van.

„Éljen úgy van! — ha gyarlóságunk nem volna, boldogok sem lehetnénk; félre bölcseszet; penészes tudósok, vén mohette könyvek — hogy a pókok kössenek be benneteket — éljen, éljen! Ragady Laura, éljen a művésznő, éljen az Istennő!“

Ezzel poharaikat összeverték, csak ugy csengtek bele még a nagy ablak táblák is. Azután pedig Kálmán akart szóhoz jutni, de Béla megelőzte újból is őt s mielőtt amaz szóhoz jutott volna, már ismét beleillesztette mindegyikük poharába az izletes pezsgőt s kiáltott tüzesen: „Hunczut az ur!“ — és nyujtja jobbkezét Laurának, balját pedig a mellette ülő Kálmánnak.

„Hunczut az ur“, trillázták rá mindnyájan, de legélénkebben mindenesetre Ragady Laura, míg Kálmán csak inkább a szokásnak hódolva szólt bele, nehogy az ilyesmi iránti hidegsége észrevéssék.

„Hunczut az ur még egyszer is, meg százszor is“ ismétlé Ragady Laura, de én ezt mindenféle úgy láttam, hogy csókkal pecsételik le!“

„Azzal, Angyal, Istennő, azzal; mi is úgy szoktunk, de ki merte volna ezt csak messziről érteni is? szabadkozott Béla, pedig hát...“

„Pedig hát, — gyáva a mostani fiatalság, tehát segítsünk ezen is!“ hangoztatá Laura.

Ezzel föluggrott s magához vonva Kálmánt és Bélát, azután egyiknek is, másiknak is hevenyében s oly tüzes csókot nyomott ajkára, hogy Kálmán csak úgy szédült belé.

(Folyt. köv.)

Irodalom.

Zeneművek: Táborosky és Parsch nemzeti zeneműkereskedők kiadásában kapható Budapest. Zongorára négy kézre: *Tisza Aladár*. A fiatal színházlátogató. Választék a magyar dalművek legkedveltebb dallamaiból 1., 2., 3., 4. füzet, a 1 frt 20 kr. Gyöngyök a magyar nép dalaiból 1., 2., 3., 4., 5., 6. füzet minden füzet 1 frt. Zongorára két kézre: *Bayer F. Le petit Débutant*. Collection de petites fantaisies élégantes et faciles sur des Thèmes d'operas mod. et favoris; Nr. 1. *Auber D. F. E. Fra Diavolo* 50 kr. Nr. 2. dtto *La Muetta de Portici* 50 kr. Nr. 3. *Belini V. Norma* 50. Nr. 4. dtto *I. Puritani* 50 kr. Nr. 5. dtto *La Sonnambula* 50 kr. Nr. 6. *Donizetti G. L'Elisir d'amore* 50 kr. Nr. 7. dtto *La fille de Regiment* 50 kr. Nr. 8. *Linda di Chamounix* 50 kr. Nr. 9. *Lucia di Lammermoor* 50 kr. Nr. 10. *Lucrezia Borgia* 50 kr.

Sárosy Gyula összes művei 1 füzet 1884. (16-rét 48 lap) ára 20 kr.

Thaly Kálmán II. „Rákóczy Ferencz fejedelm ifjusága 1676—1701 történeti tanulmány eredeti levelek s más kútfők nyomán“ 1 füzet teljes 12 füzetben egy-egy füzet ára 20 kr.

Jósika Miklós „Válogatott regényei füzetes kiadás“ 1 füzet 1884. (16-rét 48 l.) megjelenik mintegy 150 füzetben, egy-egy füzet ára 15 kr.

Kazinczy Ferencz művei magyarázó jegyzetekkel 1 füzet 1884. (16-rét 48 lap) ára 20 kr. megjelenik 37—38 füzetben.

„Őszinte szó Tisza Kálmán kormányelnökhöz“ írta egy Vidéki Mameluk 1884. (8-rét 24 hold) ára 30 kr.

* Elősorolt könyvek kaphatók: Tettey Nándor és Társa könyvkereskedésében. Budapest, IV. Egyetem-utca 11. szám.

Frissítő.

Miniszteri tanácsos: Kedves B. ur, legyen szives e néhány aktát átvenni, és minél előbb elintézni, nékem sürgős teendőm van a kegyelmes urnál.

— Kegyelmes urnál: szolgálatára, ha úgy tetszik mehetünk a Margitszigetre.

Völégény: Nemde édes Irmám, ha esküvőnk után szüleidet elhagyjuk, nem fognak szükségét szenvedni?

— Oh nem, hisz van a papának harmincz-négyezer forintja a takarékpénztárban.

— Hála Istennek, hisz csak azt akartam tudni.

A kicsapott horvát diákokat közkölségen muszka egyetemekre küldik — kár kidobni reájok a pénzt!

A pénzügyminiszteriumban hiába való munkát csináltak, az új adót, a kolera adót hiába számították ki.

Álmatlanság ellen egy külföldi orvos véleménye szerint legjobb elmenni a londoni conferentiára.

Mire nem viszi a tudomány: Eddig papirból csinálták a banknotát, ma már téglából is tudnak csinálni.

Uj lap. A postaigazgatóság indítatva érezte magát egy hirlapot kiadni, czime: „A posta tolvaj.“ Megjelenik minden héten 64-szer.

Mi mégis csak előbbre vagyunk! A cseh színházba elmentek magyarok, horvátok — a mi népszínházunkba még ceyloniak is járnak.

Tokajba a sáskák ugyancsak későn jöttek, ott voltak az idén már az író-művészek.

Oh nagysád! Én ugyan alig egy félórāja lettem oly boldog kegyedet megismerhetni, de annyira elbájolt, szívemet lábai elé teszem, nyujtsa kezét, s tegyen a világ logboldogabb halandójává!

— De uram, ön azt sem tudja, hogy nincs-e már férjem?

— Az egyre megy, hisz van talán hajadon nővére?!

A. orvos: Tudja kedves kollegám okát, hogy miért fogy a koleraesetek száma Toulonban?

B. orvos: Igen, mert már mind kihaltak.

A „kék macska“ című hangverseny termet, (?) mint halljuk az országgyűlés szünete alatt nem is nyitják ki, nem fizeti ki magát.

Három millió kilogramm papirost használnak el az újságokra. — Hej mennyi sajt férne beléjük!

— Orvos ur, ön megmentette nőm szépségét, valóban, himlőt ily szépen gyógykezelt! Legyen meggyőződve, egész életemre lekötöztetett!

— Oh kérem, szót sem érdemel.

Lengyel zsidó: Kérem patikáros ór odjanehem carbulszappant — de ha lehet szappan nélkül.

Vajjon a főpostán elveszett pénzek hány percetre vannak elhelyezve?

A budai szinkörben a „Koldusdiák“ előadásán igen zajos hatással a következő kuplét énekelte Boross a 30,000 frtos postalopásról:

Nehéz építeni Pesten,
Mert elég téglá nincsen.
Azért hozzánk a téglát
Bécsből is liferálják.
Darabját — úgy gyanitom —
Harminezezer forinton.
Szapáry azt mondja rá:
Spo—spo—spongya rá.

Rövid de velős. Csáko ur a consultatio végén 1 frt 50 krt tesz le a fogorvos asztalára. „Ez bizonyára inasom számára lesz?“ — kérdi a fogművész sértődve.

— Nem — felelé Csáko ur — *mind a kettőjük számára.*

Lefőzte! Gyurkovics J. huszárkapitány, kit a napokban nagy részvétellel temettek el Tatán, az utóbbi években nem igen emlékezett a ritkábban látott arcokra. Egyszer a kaszinóban megkérdez egy idegent, kihez van szerencséje? „X. aljegyző vagyok.“ Másnap is ugyanazt kérdi tőle, sőt harmadik nap is. Ekkor már tréfából így hangzik a felelet: „X. alispán vagyok.“ — Szép — felelte az agg kapitány — „nagyon szép. Jár ide egy ilyen nevű más ur is, de ez nem vitte ennyire, s a milyen csacsinak látszik, nem is igen viszi.“

Történelmi naptár.

Augusztus.

Vasárnap E. 10. B. A. elh. 955. A magyarok nagy csatavesztése Augsburgnál a Lechmezőn. 100,000-nyi seregük majdnem megsemmisítették. 1279. IV. László magy. király és az országgyűlés határozata, hogy a kúnok teljesen térítessenek a kereszténységre. — 1805. Toldy Ferencz, a magy. tudós társaság volt titkára.

a magyar irodalomtörténet írója, nyelvész, aestheticus és hazai tudományosság nagyérdemű előmozdítója szül. Budán. — 1806. Haydn Mihály, a világhírű Haydn József zeneköltő atyja és szintén híres zeneszerző, kinek requemje Mozárté után első helyet foglal el, megh. Salzburgban. — 1810. Hunfalvy Pál magy. író, költő és Virgilius fordítója megh. — 1848. Kossuth pénzügyminiszter visszatörlesztés eltiltja a magy. közpénztárakat az osztrák új bankjegyek elfogadásától.

11. **Hétfő.** Zsuzsanna vt. 1456. Hunyady János magy. kormányzó, az egész középkor egyik legjelesebb hőse megh. Zimonyban. 1616. Ágoston Péter, magy. hittani író szül. Szent-Léleken Erdélyben, megh. 1689. ápr. 23. Nagyszombatban. — 1848. A magy. forradalmi kormány lemond, Kossuth a ministerium nevében Görgeit diktatóri hatalommal ruhazza. fel.

12. **Kedd.** Klára sz. 1750. Katansich Péter történet és régiség buvár születik Valpon-Verőczemegyében Magyarországon. — 1762. Hufeland Keresztély híres orvos születik Langensalzban. — 1849. Bem forradalmi tábornok csatavesztése Szászsebesnél.

13. **Szerda.** Ipoly Kasszián. — 1802. Lenau Miklós a leglelkesebb német költők egyike szül. Csátádon Magyarországon. — 1818. Haan Lajos történetíró, s Békésmegye monographusa szül. Sámsonházán, Nógrádmegyében.

14. **Csütörtök.** Özséb. hv. 1440. Guttenberg János Mainzon a könyvnyomás művészetét feltalálja. — 1852. Duschek Ferencz volt magyar pénzügyminiszter hat évi. Vay Miklós volt koronaőr négy évi vartorgásra íteltetik.

15. **Péntek.** Nagy. Bold. Assz. 1000. I. Szt. István, magyar király koronáztatása Esztergomban. — 1038. I. Szent István magy. király halála. — 1464. II. Pius pápa (Aeneas Sylvius Piccolomini) meghal. — 1805. Korecz Lőrincz, magy. matematikai író és tanár születik Handlovján Nyitramegyében.

16. **Szombat.** Rok és Jácint. — 1849. A déli magyar hadsereg felbomlása.

Szerkesztői üzenetek.

Szalatnay S. Köszönettel vettük, jövő számban jönni fog valamelyik. — **Szepeshelyi.** Fogadja leghálásabb köszönetünket. Vajha lenne legalább párja, ki ügyünk iránt ily melegen érdeklődik. — „A hit világa“ című költemény beküldőjét kérem, ha nevét velem tudatná, mivel aláíratlan. — **Dezső A. F.** Fogadja mély hálánkat levélben bővebben. **J. R.** Osztyuk véleményét, s igazán csodálkozunk, ha egy szabadkőműves lapja merészel ily hangon valakit megtámadni. **Tisztelettel felkérjük** t. olvasóinkat, kik még előfizetési összegüket be nem küldték, azt mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

H I R D E T É S E K.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent:

E Z E R M Ű K E R E S Z T

Dr. MÁJER ISTVÁN v. püspök és esztergomi kanonoktól.

E díszmű a szövegen fölül 60 táblán hozza az ezer eredeti műkereszt rajzait. Ezen, gazdag phantasiával, eredetiséggel és ritka műizléssel alkotott s mondhatni páratlan magyar műben a műbarátok meglepő újdonságot nyernek, a mi fő, az egyházi ornamentikával foglalkozók, valamint egyáltalán a műipar férfiai: díszművesek, arany-ezüst-művesek, ékszerészek, ötvösök, könyvkötők, szoba-, majolika- és porcellánfestők, műasztalosok, vésnökök és műfaragók, himezők, műtakácsok (kivált szőnyegszövők) és lakatosok stb. oly mintagyűjtemény birtokába jöhetnek, melynek úgy ők, mint az ipartanodák is igen nagy hasznát vehetik.

Egy példányok ára füzve 5 frt, rendkívül díszes kötésben 6 frt osztr. ért.

Mint hogy e díszmű csak korlátolt számban jelent meg, kérjük a főtisztelendő magyar kath. papságot, hogy megrendeléseiket hová hamarabb sziveskedjenek beküldeni, nehogy a példányok elfogyta után becses megrendeléseiket figyelmen kívül hagyni legyünk kénytelenek.

Megrendelések postautalvánnyal egyenesen hozzánk intézendők.

Kelt Budapesten, 1884. augusztus havában.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság

Budapest, IV., Gránátos-utca 6.

Az összes keresztényekhez!
a vallásos **Homályban**
láng és égőanyag nélkül
világító **feszületek.**

Elegáns szobadisz.
Tizenötféle nagyságban.
2.50 márkától 15 márkig.

Kaphatók minden nagyobb műkereskedésben.
Ismét eladók magas provisiót kapnak.
Abrákkal ellátott árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek meg.

Fabrik
chemisch-technischer Bedarfs-Artikel
TEICHMANN & Co.
Berlin SO., Oranien-Strasse No. 182.

"THE GRESHAM"
életbiztosító-társaság Londonban.

Fióktüzet Magyarországra számára: **BUDAPESTEN,** Ferencz József-tér 5. szám, a társaság saját házában.
Fióktüzet Ausztria számára: **WIEN,** Gisellastrasse 1. a társaság saját házában.

A társaság vagyona . . . frank 83.780,016 90
Évi bevétel díjak és kamatokból 1883. június 30-án . . . » 16.602,367.70
Kifizetések biztosítási és járadék-szerződések, valamint visszavásárlások stb. után a társaság főállása óta (1848.) több mint . . . » 139.950,000.—
Az utolsó tizenkét havi üzleti időszakban . . . » 65.726,175.—
frankért nyújtott be biztosítási ajánlat, mi által az utolsó 25 évben benyújtott ajánlat . . . » 1,260.777,854.55

rüg. Prospektusok, valamint minden más fölvilágosítások nyújtatnak az ügynök urak által Ausztria-Magyarország minden nagyobb városában és a fiók-intézet által Ausztria-Magyarország számára.

SZEDLÁCSKO LAJOS
uri és női lábbeli készítő
Budapest, IV. ker., vámház-körút 14.

Ajánlja lelkiismeretesen a legjobb anyagból és munkával csinnal kiállított aránylag olcsó árban szabott minden szakmájába vágó munkáit.

Hibás és sérült lábuaknak, különösen, a legkényelmesebb s ezírszerű lábbelivel szolgál.

Vidékről megrendelésre a beküldött viselt lábbeliek mintájára is fogad el megrendeléseket s azokat pontosan végzi.
Helyben levelező lap által tudósítva, a mérték vételt személyesen végzi.

KRISZTA ÉS LEITNER
a budapesti oltáregylet egyedüli szállító
BUDAPEST, IV. ker., Lipót-utca 13. szám.

Ajánlják bőven felszerelt raktárakat mindennemű **miseruhák,** reverendák, czimádák, egyházi és egyleti lobogók, egyházi szövet, damaszt, paszománt, rojt, bojt, brüszeli és ezérna egyházi csipkében.

Egyházi szerek, helyhek, szentségtartók, kereszték, templom-készletek stb.

Arany- és ezüst-himzések minden rajz szerint művészileg készülnek.
Tűzaranyozás vagy ezüstözés gyári áron saját gyárainkban legrövidebb idő alatt készülnek.
Gyár: Havas-utca 7. sz.
Megrendeléseket szegényebb egyházközségeknek részletfizetés mellett is eszközölünk.

Hirdetések a KORUNK részére felvételnek kiadóhivatalunkban Budapest, szarka-utca 5. szám alatt.

NYARALÓKBA, FÜRDŐKBE.

Utazóknak és turistáknak kézi és nagy kofferok 3-35.—, kézi-táskák 1-20.—, vállra függeszhető táskák 4-10.— Berendezett utitáskák 18-60.— Praktikus összeállított tárgyakkal berendezett uti-keresek 6.— Borotválkozó-készlet összeállítva John Heifford borotvával 7.— Uti ivópohár 40 kr.— 1.50, frottirozó keztük 40 kr.— drót hajkefe 1.— Kulcsok 1-5.— Pinczetek 3, 5, 8 íveggel 9-13.50 Botszék 4-10.— Kanócsos gyufatartó 85 kr. Távcső 7.— Messzelátó sétaborra alkalmazható 3.20. Erős zsebkéz 1-2.— Vízmentes esőköpeny mindkét oldalán hordható 10, 12, 14.— Özbőri elvonó láozór ülő- vagy fejpárna 6.20.— Tyúkszem-karika dobozban 20 kr. **Biztonsági revolverek** belőve 25 tölténnyel 5, 6, 7.— Kis formájú erős lövésű Bulldogg-revolver 9, 10, 11.— Revolver-fegyver 55.— Elettentő zseb-boxer 1.— Pontos járó remontoir nickli zsebbőre 10.— Fali inga-óra 4.50. Lapos zseb-napóra 1.— Időmutató házikó két alakkal és thermometerrel 1.50. Thermometerek 60 kr.— 2.50. Plaid-szíjak 85 kr.— 2.50.

Sport-cikkek. Angol díszlőbőr-nyereg 15-25.— Angol bőr-kantár 2.65-4.— Kettős szárral 5-8.50. Martingal 3.50-4.— Kengyel-szíj 2.50, 3.50. Kengyelvasak 1.60-3.50. Nyereg-letekötök 2.40-7.— Izzasztó 2.75-6.— Fehér mosható izzasztó 4.50. Zabla 1.80-3.50. Trenzli 50 kr.— 1.50. Felcsatolható sarkantyú 2.— Lovagló-gamasznik bőrből és vízmentes vászonnál 4.50-7.50. Lovagló- és kocsizó-köpenyek 14-20.— Nyereg-zsappan doboza 85 kr. Pegeot lószőnyirő öllő 5.— Rugany lólabseb-mentő 2.— Kocsibőr- és szerszám-puhító kenőcs 50 kr.— 1.— Nubian blaking bőrlakk 90 kr. Öz-bőr kocsitisztításhoz 1.— Ezüst-, réz- és más érc-tisztító por 25-50 kr.

Vadászat és halászat kellékei. Halászó-bot 1.25-15.— Kész zsinór 20 kr.— 2.— Mesterséges legyek horoggal 12 drb 80 kr.

Mulattatásul. FLOBERT-fegyver durranás nélküli, társaságoknak és céllovászat betanulásához 7, 10, 11, 16, 24.— Flobert-pisztoly 6-15.— Vas céltábla kiugró bohóccsal és mozsárral 8-9.— mozsár nélkül 3-6.— Csinos nickli légpisztoly 7.50, ehhez fa céltábla 75 kr. **Kuglizó-egyleteknek és vendéglősöknek** keményfa bábuk 2.50. **Lignum sanetum** golyók nagyság szerint 1.50-3.50. Színes lampionok kerti ünnepélyekhez 20-40 kr. Croquet játék 10-20.— Új angol Lawn Tennis társas-játék 29.— Karikajáték 12 pár 1.80. Színes gummi-lapdák 15 kr.— 1.50. Papír léggömbök 50 kr.— 2.— **UJ! Ariston** kertben az ifjúságot és felnőtteket mulattató 6 zenedarabral 24.— Zenedarab külön 75 kr. **Accordeon tremolo** concert-harmonika 7-10.— Szájharmonika csengető-kisérlettel 1.50. Háromkerékű tartó **Velociped** fiúknak 10, 12, 15.— **Tornaszerek.** Mászó-kötél 5.80-8.80. Trapez kúddal 7.50. Trapez karikákkal 8.50. Gyermek-hinta 5.50-9.— Teljes tornakészlet iskolával és ábrákkal 15.— Tornagyógy kilója 30 kr. Tornaczipők 1.30. Uszójóv 8-10.— Két vivőkészlet 23.50. Athleta-bot súlyos 2.50, bórrel bevonva 5.— Athleta box-keztü 2 pár 8.— Athleta czéllövő nagy ivnyilak 2, 3, 5.— **Dohányzóknak** és dohányvá-
gő-gép fogas hajtókerékkel 18.— **Dohánytartó,** melyben a dohány nyirkosan marad 4.50. Dohánykos szitával 2.50. **Automat** cigarettakészítő és dohánytartó szelence, a fedél betevésével kész cigarettát nyertünk 2.— Houblon cigarettapapír, szopókával a követk. 3.—
vastagságban 100-a 35 kr., ahoz tölő 30 kr. Strassburgi szárazon szívo **sa-pipa** 1.50. **Hibátlan tájték makrapipa** ezüst-kupakkal 8.— **Közzégeknek** tartós részoldalú kihirdetési dob 15.— Postatáska két kulccsal 8-10.50. Postástrombita 1.85.

Nyarlókba. Az egészség fenntartásához szodavíz-készítő, tiszta üdítő szodavíz nyertünk egyszerű bánásmóddal, 2 4 6 8 10 mészeg 7, 10, 12, 14, 50, 17.— lyes Legjobb szoda és borkó csomagja 2.— **Vízszűrők** az egészségten víz tisztításához 2.50 3-5.— **Fagyalt-gépek** receptekkel, 3 6 12 adagra kétféle fagyalt 7.50 11.50 16.50 nak 15-21.— Vajkésztő vas hajtókerékkel 4.50, 6.50. Vaj- és sajt tányérok üveg fedővel 1-6.— Sodrony ételborító legyek ellen 50 kr.— 1.80. Kis borsórid ebédő-asztalra 1.20. Kerti gyertyatartó 1-3.— Japáni kerti napernyők 1.— **Comfort kávé-gép,** legjobbnak elismert, 1-10 csezsére 5.60-12.80. Angol asztali evőeszközök. Vas mángorló nagy hajtókerékkel, szállyozható rugókkal 50.— Családi mérleg 10 kilóig 6.— Kézi palack-dugaszó 1.40. Hidraulikus hordozású italok megromlása ellen 1.— Biztonsági borlehuző gummicsovek 2.70, 3.50. Önműködő dugaszhozó 80 kr.— 3.— Szobapadló-lénymáz doboz 70 kr. Ragasztószert üveg és porcellánhoz 85 kr. Piége perpetuelle, egérfogó több egerekre 70 kr. Jótállás melletti fogkefék 35-70 kr. Virágasztalok 7-15.— Virágharmonizáló 40 kr. Kézi virágfeskendők 1.20-3.— Kerti feskendők 14-21.— **Fügő hinta** 2.70, 4.50, 6.50, egész nagy széjjelfeszítő léccel 14.— **Anyáknak** önműködő szoptató-üveg 1.50. Ismert angol foggyógy 3.— Allóvet és anyaméh-feskendő 1.80-4.— **Rechaud** gyorsforraló-lámpa 1.80-2.20. Serpenyő 1.— Erős gyermek-kocsi 7.50-14.— **UJ gyermekbúcsó-kocsi** 14.— Törhetlen lavoír gyermekeknek 1.50-2.—

Próba-megrendeléshez 721 ábrás árjegyzéket mellékel, meg nem felelő tárgyakat visszavesz
KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-utca 1-ső szám.